

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **SAZKA, a. s.**, se sídlem K Žižkovu 851, Praha 9, zastoupen Dr. JUDr. Miroslavem Zámiškou, advokátem se sídlem Na Příkopě 23, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85,

takto:

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85, zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu (dále též „finanční ředitelství“) ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2925/08-1300-105163, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Finančního úřadu pro Prahu 9 (dále jen „správce daně“) ze dne 20. 7. 2007, č. j. 217433/07/009511/4420, na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc duben roku 2007, kterým byla žalobci vyměřena daň z přidané hodnoty - vlastní daňová povinnost ve výši 23 534 660 Kč (dále jen „daň“).

Městský soud především vyšel z toho, že mezi účastníky řízení není sporu o skutkovém stavu věci, ale že je sporná otázka výkladu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „zákon o dani z přidané hodnoty“). Sporným je výklad ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a ustanovení § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty ve znění platném a účinném po 1. 4. 2006, tedy po novelizaci provedené zákonem č. 109/2006 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o sociálních

službách (dále jen „zákon č. 109/2006 Sb.“). Tímto zákonem totiž došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým byla do 31. 12. 2004 omezena platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Podstata sporu mezi účastníky spočívá v posouzení otázky, zda ustanovení právního předpisu, o němž právní předpis stanovil, že ke konkrétnímu dni pozbývá platnosti, může znovu nabýt platnosti a účinnosti „jenom“ tím, že samo ustanovení, na jehož základě předtím platnosti pozbylo, bylo následně jiným právním předpisem zrušeno. Městský soud v této souvislosti vyšel z nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, který je dostupný na http://nalus.usoud.cz, a obsáhle se zabýval problematikou tzv. „přílepků“, tj. novelizací zákonů, které jsou svou povahou protiústavní, když neodpovídají požadavkům kladeným na právní stát. Dovodil při tom, že z novely zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. (čl. XVII bod 2), nelze žádným způsobem zjistit, jak se vztahuje k zákonu č. 106/2006 o sociálních službách (správně má být uvedeno č. 108/2006 Sb.). Městský soud proto došel k jednoznačnému závěru, že minimálně, pokud jde o část právního předpisu - čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. – tj. novelu zákona o dani z přidané hodnoty, jedná se o tzv. „přílepek“, tedy část právního předpisu, která zcela zjevně nesouvisí s předmětem právního předpisu, v rámci něhož byla přijata Poslaneckou sněmovnou. Novela zákona o dani z přidané hodnoty proto nevyhovuje obecným principům kladeným na právní úpravu, jak je vyložilo ve svém nálezu plénum Ústavního soudu. V souzené věci navíc došlo k tomu, že je sporné, co vlastně bylo zákonodárnou mocí přijato. Městský soud dovodil - pokud jde o právní posouzení sporné otázky - že pokud pozbude platnosti některé ustanovení zákona, přestává být součástí platného právního řádu. Tak tomu bylo i v této věci. Pozbytím platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty nabyla účinnosti úprava obsažená v ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) téhož zákona. Proto od 1. 1. 2005 pozbyla platnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty a současně přestala být součástí právního řádu České republiky. Pokud pak v předmětné věci nastala situace, že došlo ke zrušení ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty - tj. ustanovení, které původně zakotvovalo pozbytí platnosti uvedených ustanovení § 51 a § 68 zákona o dani z přidané hodnoty - nemůže to mít za následek opětovné nabytí platnosti těchto ustanovení. K tomu může opětovně dojít jen na základě řádného legislativního procesu, tedy totožným způsobem, jakým tato ustanovení pozbyla platnosti. Nepřisvědčil proto argumentaci žalobce, že i při pozbytí platnosti uvedených ustanovení tato nadále zůstala součástí právního řádu České republiky a že zrušením zrušujícího ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty došlo k obnovení jejich platnosti. Městský soud proto uzavřel, že ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, ve znění do 31. 12. 2004, se nestaly platnou a účinnou součástí tohoto zákona v souvislosti s novelou provedenou zákonem č. 109/2006 Sb.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, a to z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel předně městskému soudu vytkl formální pochybení, neboť nesprávně uvedl, že ustanovení § 113 písm. a) zákona o dani z přidané hodnoty je přechodným ustanovením, ačkoliv tomu tak není. Přechodná ustanovení zákon o dani přidané hodnoty

obsahuje v ustanovení § 111 a ustanovení § 113 citovaného zákona upravuje účinnost předpisu, resp. odlišnou účinnost jeho některých ustanovení. Zásadně ale nemůže souhlasit s městským soudem, pokud jde o právní hodnocení novely zákona o dani z přidané hodnoty, kterou, s poukazem na nález pléna Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, ve svém rozhodnutí označil za tzv. „přílepek“. Je tomu tak proto, že čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 není přílepkem. V předestřeném kontextu se může jednat toliko o určité překročení intenzity pozměňovacího návrhu s tím, že by bylo možno hovořit o tzv. „legislativním jezdci“, který je považován i Ústavním soudem za ústavně konformní formu pozměňovacího návrhu. Toto nesprávné právní posouzení novely zákona o dani z přidané hodnoty mohlo mít, resp. mělo vliv na rozhodnutí městského soudu o věci samé. Městský soud totiž z tohoto nesprávného právního posouzení vycházel i při posuzování předmětu sporu. Soudy a jiné orgány veřejné moci jsou přitom povinny přispívat interpretací a aplikací práva k právní jistotě účastníků řízení. To znamená, že budou rozhodovat v souladu s právem, že budou správně aplikovat právní normy a v případě rozpornosti zákona či dvojího výkladu zákona postupovat zdrženlivě a volit jen ten výklad, který šetří podstatu a smysl základních práv a svobod v duchu zásady „in dubio mitius a in dubio libertate“. Ostatně i z rozsudku Krajského soudu v Plzni č. j. 30 Ca 3/2008 - 111, vyplývá, že výklad podaný městským soudem není jediný. Městský soud také nesprávně uvážil i otázku účinků (právních následků) novelizace zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb., jímž bylo zrušeno ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty, kterým bylo stanoveno, že ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 téhož zákona pozbývají platnosti dnem 31. prosince 2004. Zásadně nelze souhlasit se závěrem městského soudu, že zrušení ustanovení § 113b zákona o dani z přidané hodnoty nemělo žádný vliv na opětovné zařazení ustanovení § 51 odst. 1 písm.i) a ustanovení § 68 odst. 10 téhož zákona do současně účinného zákona o dani z přidané hodnoty, a že k platnosti a účinnosti těchto ustanovení je nutné jejich opětovné vyhlášení ve Sbírce zákonů. Třeba poukázat zejména na úmysl zákonodárce a na teleologický výklad, který však městský soud při svém rozhodování zcela opomenul. Pro posouzení daného sporu není totiž rozhodující úmysl zákonodárce při přijímání zákona o dani z přidané hodnoty, ani to, že od 1. 1. 2005 nabylo účinnosti ustanovení § 51 odst. 1 písm. j) citovaného zákona, ale úmysl zákonodárce, kterým byl veden při schvalování zákona č. 109/2006 Sb. Tímto úmyslem se městský soud vůbec nezabýval, i když byl v žalobě podrobně rozebrán. Pokud by se jím totiž zabýval, musel by dojít k závěru, že zákonodárce si byl plně vědom toho, že navrhované ustanovení týkající se zrušení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty uvede znovu v platnost ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Není také zřejmé, proč městský soud ve svém rozsudku argumentuje pravomocí Ústavního soudu, když nikdy nenamítal, že by ustanovení § 113 písm. b) zákona o dani z přidané hodnoty bylo v rozporu s ústavním pořádkem. Městský soud tak ve svém rozhodnutí reaguje na zcela jiné skutečnosti, než jaké byly v rámci soudního řízení vzneseny (např. pravomoc daná Ústavnímu soudu) namísto toho, aby odůvodněně vyhodnotil, zda a z jakého důvodu v daném případě mohlo či nemohlo, v rámci přijetí zákona č. 109/2006 Sb., dojít k rehabilitaci dotčených ustanovení § 51 odst. 1 písm.i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty. Ze všech shora uvedených důvodů došlo novelou zákona o dani z přidané hodnoty, provedenou zákonem č. 109/2006 Sb., k úplné rehabilitaci ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty, jejichž platnost byla v minulosti, s ohledem na tehdejší právní úpravu, omezena zrušeným ustanovením § 113

písm. b) téhož zákona. K této rehabilitaci přitom došlo plně v souladu s judikaturou Ústavního soudu. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční ředitelství ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedlo, že stížní námitky jsou obdobné námitkám uplatněným v žalobě, s nimiž se městský soud vypořádal. V dané věci se jedná striktně o posouzení právní otázky a napadáno je její nesprávné posouzení městským soudem. Finanční ředitelství proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu je třeba zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu předloženého spisu vyplývá, že platebním výměrem správce daně ze dne 20. 7. 2007 (městský soud nesprávně uvádí ze dne 8. 2. 2007), č. j. 217433/07/009511/4420, byla stěžovateli stanovena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období měsíc duben 2007 – vlastní daňová povinnost ve výši 23 534 660 Kč. Finanční ředitelství žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 27. 2. 2008, č. j. 2925/08-1300-105163, odvolání stěžovatele zamítlo. Jak správce daně, tak i finanční ředitelství při svém rozhodování došly oproti stěžovateli k závěru, že novelizací zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. bylo zrušeno ustanovení § 113 písm.b) zákona o dani z přidané hodnoty bez toho, že by následkem této novelizace bylo i obnovení platnosti § 51 odst. 1 písm.i) a § 68 odst. 10 téhož zákona. Stěžovateli proto nebyl uznán uplatněný nárok na odpočet daně u přijatých plnění, která použil pro provozování vybraných loterií a jiných podobných her provozovaných podle zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Bylo tomu tak z toho důvodu, že od 1. 1. 2005 nebylo provozování vybraných loterií a jiných podobných her stěžovatelem podle zákona o loteriích osvobozeno od daně z přidané hodnoty s nárokem na odpočet daně. S tímto právním závěrem finančního ředitelství a správce daně stěžovatel nesouhlasil, a proto se domáhal jeho přezkoumání městským soudem.

Nejvyšší správní soud při posuzování námitek kasační stížnosti vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je* i *povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž tento soud vyslovil,

že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Přestože stěžovatel výslovně v podané kasační stížnosti uvedl, že ji podává z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Bylo by totiž přinejmenším předčasné, posuzovat věc po právní stránce za situace, kdy by byl rozsudek správního soudu nepřezkoumatelný.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž kasační soud vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, www.nssoud.cz, pak Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí*“ .

Nejvyšší správní soud i s přihlédnutím ke svým dřívějším judikatorním závěrům konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil pro věc rozhodné skutečnosti, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností. Uvedené pak musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak jej uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je pak, nestanoví-li zákon jinak (srov. ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku proti rozhodnutí ze strany účastníků řízení. Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o níž se opírá, zabývalo se jinými, pro právní posouzení věci nepodstatnými otázkami a bylo by i vnitřně rozporné, mělo by to nutně za následek zrušení tohoto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost z důvodu jeho nesrozumitelnosti.

Z napadeného rozsudku městského soudu je zřejmé, že se jeho úvahy primárně ubíraly k posouzení ústavní konformity novely zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. Tomuto postupu samozřejmě nelze ničeho vytknout. Je totiž výslovným oprávněním soudu při svém rozhodování posuzovat soulad aplikovaných norem s ústavním pořádkem (srov. čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a § 64 odst. 3 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu). Městský soud ovšem při svém rozhodování, alespoň podle obsahu odůvodnění napadeného rozsudku, dospěl k právnímu názoru, že novela zákona o dani z přidané hodnoty je ve smyslu nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 15. 2. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 77/06, „přílepkem“, tedy předpisem, který nebyl přijat ústavně konformním způsobem, resp. byl přijat postupem vybočujícím z omezeného prostoru vyhrazeného pozměňovacím návrhům. Jinými slovy vyjádřeno, městský soud dovodil, že šlo jen o tzv. pozměňovací návrh, který jím mohl být snad jen ve smyslu formálním, nikoli však ve smyslu materiálním. Jelikož plénum Ústavního soudu v uvedeném nálezu judikovalo, že novela zákona mající charakter „přílepku“ v materiálně nazíraném právním státě není dostatečně předvídatelným konzistentním pramenem práva, která navíc porušuje principy tvorby souladného, přehledného a předvídatelného práva, jež Ústavní soud již dříve spojil s atributy demokratického právního státu, nemůže být ani „přílepek“ v souladu s ústavním pořádkem. Na tento právní závěr městský soud nereflektoval postupem předpokládaným v čl. 95 odst. 2 Ústavy a bez dalšího aplikoval novelizovaná ustanovení („protiústavního předpisu“) zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. na zjištěný skutkový stav věci.

Nejvyšší správní soud má za to, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Městský soud na jedné straně dojde k závěru, že norma, kterou má aplikovat na zjištěný skutkový stav, je protiústavní, na druhé straně však na tuto skutečnost nereflektuje a přesto tuto normu aplikuje. Odůvodnění napadeného rozsudku je proto v části, ve které městský soud dovodil, že čl. XVII bod 2 zákona č. 109/2006 Sb. byl protiústavním přílepkem, v rozporu s výrokem o zamítnutí žaloby. Zamítavému výroku odpovídá odůvodnění pouze v části týkající se otázky, zda se ustanovení § 51 odst. 1 písm. i) a § 68 odst. 10 zákona o dani z přidané hodnoty v důsledku novelizace ustanovení § 113 téhož zákona opět stala součástí platného právního řádu. Odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu je za tohoto stavu nejen nejednoznačné, ale je i vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních. Pokud městský soud došel k závěru (toto však z jeho rozsudku nevyplývá), že se změna právní úpravy zákona o dani z přidané hodnoty provedená zákonem č. 109/2006 Sb. konstitutivně neprojevila v právech a povinnostech stěžovatele, není zde dán žádný rozumný důvod, pro který by měl městský soud ve svém rozsudku hodnotit ústavnost přijímání předmětné novely (a postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy). Pokud tak přesto ve svém rozsudku učinil, nelze ani vyloučit, že právní závěr o neústavnosti provedené novely zákona o dani z přidané hodnoty provedené zákonem č. 109/2006 Sb. mohl ve svém důsledku ovlivnit i rozhodnutí městského soudu o věci samé. Ponechat stranou v této souvislosti nelze ani okolnost, že městský soud postavil stěžovatele do nelehké pozice. Je tomu tak proto, že v uvedeném směru nejednoznačné odůvodnění rozsudku, brání tomu, aby procesně neúspěšný účastník řízení před městským soudem formuloval své námitky dostatečně přesně, určitě a směřoval je výlučně vůči pro věc rozhodným úvahám městského soudu. Tento postup má samozřejmě své negativní

důsledky v kvalitě opravného prostředku a právním postavení stěžovatele, neboť se neúspěšný účastník řízení nachází v obtížnější procesní situaci.

Právním posouzení věci samé, resp. přezkoumáním právního závěru městského soudu ve věci samé se Nejvyšší správní soud nezabýval, neboť by tím sám zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů došel k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2009, č. j. 11 Ca 155/2008 – 85, je opodstatněná a proto napadené rozhodnutí podle ustanovení § 110 odst. 1 věta prvá před středníkem s. ř. s. zrušil, a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

V tomto řízení bude na městském soudu, aby odstranil již vytýkané nejednoznačné a vnitřně rozporné hodnocení a úvahy stran aplikace normy, která je podle závěru tohoto soudu protiústavní a poté vydal rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu (Městského soudu v Praze) a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud (Městský soud v Praze) vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2010

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu